

[Heilesen.]

der med rensning af vandløb, afsiges af vedkommende afvandingskommission uden mulighed for appel, især i forbindelse med at kendelse om arbejdets udførelse i forvejen er afsagt af de ministerielle udvalg, landvindingsudvalget og statens vandløbsudvalg, også uden mulighed for appel. Disse forhold strider mod den almindelige opfattelse af sund retspraksis.

Det forekommer så meget mere uheldigt, som indkaldelse til møder ofte kun sker ved almindelig avertering, hvorved bl. a. lodsejere i grænseområder kan være i god tro, når de undlader at deltage i møderne og derfor senere kommer ud for ubehagelige overraskelser. Der kan måske derfor være anledning til at give fastere regler for indkaldelser.

Da reguleringer specielt af større vandløb ofte i særlig grad er foranlediget af, som det hedder i vandløbsloven, lovligt udførte afvandingsarbejder i det pågældende nedbørsområde o. s. v., forekommer det uheldigt, at vandløbslovens almindelige regler f. eks. i henseende til kommissionsbehandling, anke m. v. ikke fuldt ud følges ved sådanne sagers behandling ved vedkommende vandløbsret. Samtidig føles det uheldigt, at fordelingen af de øgede udgifter ved spildevandsforureningen fra større og mindre bymæssige bebyggelser både ved reguleringer og ved de årlige vedligeholdelser ikke bliver behandlet samtidigt af vedkommende vandløbsret. Forureningsproblemet og den deraf følgende byrde for lodsejerne i form af smittefare, ekstraudgifter ved etablering af brønde, pasning af vanding, ekstraudgifter ved optagning af slamaflejringer, ekstraudgifter ved supplerende grødeskæringer m. m. er et meget stort problem, som bør søges løst gennem en aktivering af vandløbslovens forbud mod forurening af vore naturlige vandløb og en revision af loven af 13. oktober 1945 om fremme af visse arbejder med rensning af vandløb, således at den retslige behandling af sager henhørende under denne lov indarbejdes i vandløbsloven.

En aktivering kan ske primært ved, at forureningskilderne fjernes gennem etablering af renseanlæg, sekundært ved, at der pålægges spildevandsproducenterne betydelige bidrag til anlæggenes vedligeholdelse. For fuldstændighedens skyld skal jeg nævne,

at problemet også har betydning ved forurening af vore badestrande.

Jeg vil gerne konkludere i følgende spørgsmål:

Findes der nogen særlig begrundelse for, at man har indført og efter 1949 bibeholdt en sagsbehandling, hvor ministerielle udvalg afsiger en meget væsentlig del af de kendelser, som efter den almindelige vandløbslovgivning er henlagt til de almindelige vandløbsretters afgørelse, hvad der medfører en højst uheldig og for menigmand uforståelig opdeling i 2 adskilte afsnit af en kendelse i samme sag?

Findes der nogen særlig begrundelse for at opretholde en særlig retslig behandling af vandløbsager, hvortil der af beskæftigelseshensyn ydes statstilskud, når man har de ordinære vandløbsretter, der fungerer hurtigt og fuldt tilfredsstillende?

Findes der nogen særlig begrundelse for, at man for sager med statstilskud opretholder 3 særlige vandløbsretter, landvindingsudvalget, statens vandløbsudvalg og afvandingskommissionerne, hvis afgørelser for størstedelen ikke kan appelleres?

Findes der nogen særlig begrundelse for, at vandløbslovens særdeles værdifulde regler om, at staten og vedkommende kommunale kasser samt spildevandsproducenter kan deltage i regulerings- og vedligeholdelsesomkostningerne, ikke anvendes i fornævnte tilfælde?

Landbrugsministeren (Skytte): En fuldstændig og grundig besvarelse af det ærede medlems spørgsmål, som i virkeligheden dækker over en række spørgsmål, er vanskelig for ikke at sige umulig at klare på 5 minutter, og mit svar i dag må derfor blive noget summarisk.

Efter vandløbslovens § 7 behandles de af loven omhandlede sager af de almindelige landvæsensretter: landvæsensnævn, landvæsenskommissioner og overlandvæsenskommissioner.

De nærmere regler om disse vandløbsretter findes i lov nr. 213 af 31. marts 1949 om landvæsensretter. Ved denne lovs § 50 opretholdes imidlertid udtrykkelig de særlige regler om afvandingskommissioners sammensætning og forretningsgang i grundforbedringsloven, jfr. nu lovbekendtgørelse nr. 104 af 3. april 1957. Efter grundfor-